

Kázání: 198. Šokující Kristovo tajemství odhaleno!

Kázání

Šokující Kristovo tajemství odhaleno!

Kázání

Šokující Kristovo tajemství odhaleno!

1. čtení: Izajáš 60, 1 - 6

- 1 „Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva.
- 2 Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.

3 K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.

4 Rozhlédni se kolem a viz, tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě; zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány.

5 Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší, neboť hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství pronárodů.

6 Přikryje tě záplava velbloudů, mladých velbloudů z Midjánu a Éfy; přijdou všichni ze Šeby, ponесou zlato a kadidlo a budou radostně zvěstovat Hospodinovu chválu.

2. čtení: Efezským 3, 1 - 12

1 Proto jsem já, Pavel, vězněm Krista Ježíše pro vás pohany.

2 Slyšeli jste přece o milosti, kterou mi Bůh podle svého plánu udělil kvůli vám:

3 dal mi ve zjevení poznat tajemství, které jsem vám právě několika slovy vypsál.

4 Z toho můžete vyčíst, že jsem porozuměl Kristovu tajemství,

5 které v dřívějších pokoleních nebylo lidem známo, ale nyní je Duchem zjeveno jeho svatým apoštolům a prorokům:

6 že pohané jsou spoludědicové, část společného těla, a mají v Kristu Ježíši podíl na zaslíbeních evangelia.

7 Jeho služebníkem jsem se stal, když mě Bůh obdaroval svou milostí a působí ve mně svou mocí:

8 mně, daleko nejmenšímu ze všech bratrů, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nevystižitelné Kristovo bohatství

9 a vynesl na světlo smysl tajemství od věků ukrytého v Bohu, jenž vše stvořil:

10 Bůh chce, aby nebeským vládám a mocnostem bylo nyní skrze církve dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost,

11 podle odvěkého určení, které naplnil v Kristu Ježíši, našem Pánu.

12 V něm smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou.

Sestry a bratři, tuhle se ke mně se spikleneckým výrazem ve tváři naklonila pětiletá vnučka, a že prý má jedno tajemství a že mi ho pošeptá do ucha, ale nesmím ho prý nikomu prozradit. Tak jsem tedy slíbil, že to opravdu nikomu nevykecám. Vnučka mi hned na to celý obsah tajemství odšeptala rovnou do ucha. Hlásek to byl tak tajemný, že jsem nerozuměl ani slovo. Ani to žádná slova nebyla, spíš jen náhodný chumel souhlásek a samohlásek. Ve skutečnosti totiž vnučka žádné tajemství nesdělovala, žádné neměla – ale ten pocit, že ho jako má, ten si velice užívala! Účel byl splněn.

Nejen děti milují tajemství. Tohle slovo je dnes v kurzu také mezi dospělými. Když otevřete internet, nejrůznějšími tajemstvími se to tam jen hemží. Stačí dát tohle kouzelné slůvko do titulku a hned má publicistický pořad, obyčejná zpráva nebo příspěvek na kanálu YouTube mnohem větší sledovanost.

Čím to jen je, že my lidé tak milujeme tajemství? Možná je to tím, že spoustu věcí nevíme a ani vědět nemůžeme. Máme jen velice omezenou paměťovou kapacitu a spousta informací se k nám ani nedostane, protože to bychom museli pořád ležet v knihách nebo viset na internetu.

Navíc, i kdybychom leželi a viseli, stejně by nám to nemuselo být moc platné, protože informace je

navíc potřeba neustále třídit a oddělovat zrna od plev, lži a polopравdy od skutečnosti.

Měli by to za nás dělat novináři, a mnozí to dělají, jenže doba je taková, že jim dnes dost lidí nevěří. Že prý jsou spřaženi s věrchuškou, co je u moci, sledují hlavně své zájmy a z nějakého důvodu nám lžou. V pozadí je přesvědčení, že ve společnosti je určitá malá vrstva lidí, kteří vědí, jak se věci mají, ale z prospěchářských důvodů to nikomu nechtějí říct.

Nemálo lidí se proto raději vrhá do hlubin internetu, kde si každý svou jednoduchou pravdu snadno najde sám i bez novinářů. Nabídek je přehršel, vybírat se dá na míru podle toho, co nám nejlépe štymuje.

Někdo skálopevně uvěří tomu, že za vším je tajemné židovské spiknutí, jinému naproti tomu lépe vyhovuje celosvětové spiknutí příslušníků LGBT+, další zase za vším hledá tajemně spiklenecký Brusel.

Jmenoval jsem jenom tři, ale podobných konspiračních teorií se v temných vodách internetu dá najít samozřejmě daleko víc. Mají jedno společné: těm, kdo jim uvěří, zásadním způsobem zjednoduší život. Všechno je najednou přehledné a jasné. Složitý a mnohoznačný svět se rázem smrskne do přehledné koule.

Sklon vidět za lecčím tajemné spiknutí je v nás nejspíš nějak zakódovaný. Lidské poznání je prostě omezené a tak si složitost světa potřebujeme nějak zjednodušit. Když uvěříme, že nás někdo řídí a manipuluje námi, jak sám chce, v jistém smyslu se nám uleví.

Nedávno jsem četl seriózní článek o tom, že lidská svobodná vůle je podle posledních vědeckých výzkumů víceméně iluze. Máme sice pocit, že se rozhodujeme sami, ve skutečnosti nás ale řídí nervové buňky vlastního mozku. Racionální zvažování je totiž energeticky náročná práce, náš mozek proto jede převážně na autopilota, podobně, jako se tímhle autopilotem řídí třeba krokodýl.

Řekl bych, že se jedná o moderní variaci staré známé představy, že my lidé nemáme svobodnou vůli, že nás někdo řídí, ať už osud, Bůh nebo nějaké nadpozemské mocnosti. Všechno je nějak naplánované, předurčené a i kdybychom se přetrhli, nic s tím nenaděláme.

Když to shrnu, jakožto lidé žijeme ve světě, který nemáme ve svých rukou, ve světě, nad kterým nemáme kontrolu, kterému často nerozumíme. Vnímáme jeho křehkost a nejsme si jisti ani sami sebou. Hledáme nějaké snadno identifikovatelné viníky, ať už v lidech kolem sebe nebo v nadzemských silách, které nám údajně nalajnovaly život. Trochu frustrující, není-liž pravda? Co se s tím dá dělat?

Před dvěma tisíci lety byli lidé podobně frustrovaní, měli pocit, že nemají svobodnou vůli, že jsou životem vláčeni, ať už těmi, kdo měli moc, nebo osudem, nadpřirozenými silami či svými vlastními tělesnými pochody.

A tak tenkrát jako houby po dešti vznikala tajná společenství. Mystéria, jak se některým z těchto uzavřených klubů říkalo, měla za cíl zprostředkovat vysvobození, únik z nepřívětivého světa, spasení. Dělo se tak prostřednictvím nejružnějších rituálů, o nichž dnes moc nevíme, protože byly tajné. Šlo v nich o ztotožnění se s nějakým božstvem a odpoutání se od toho, co nás poutá k zemi.

Nebylo výjimkou, že nejružnější duchovní guruové hlásali zřeknutí se hmotného světa a dokonce i vlastního těla. Cílem bylo soustředění se na jiskru božství, která prý v každém člověku dříme.

Také dnes, po dvou tisíci letech, se podobné metody vysvobození nabízejí jako řešení. Současnost je v leckterém ohledu podobná té tehdejší. Stejně jako lidé tenkrát, i my žijeme v nejistém světě,

kterému ne vždy rozumíme.

Není proto divu, že se v poslední době vyrojilo tolik všelijakých guruů, kteří nám na internetu nebo na živo tajemství světa přesvědčivě rozlouskávají. Jedni rovnou ukážou na viníky, Židy, novináře nebo Brusel, druzí nás přesvědčují, že se s tím nedá nic dělat, protože všechno přece řídí osud, Bůh případně nějaké nadzemské bytosti, zase jiní ke svému pohledu nabídnou jako bonus ještě nějakou tu zaručenou metodu na vysvobození.

Jako třeba tu, která praví, že je třeba se na všechno vykašlat a myslet hlavně na sebe. Nebo recept na nějaký ten mystický zážitek, v němž se člověk ztotožní s veškerenstvím či s duchovními silami. Nebo návod na pozitivní myšlení, které překoná neúspěch i rakovinu, stačí prý vše negativní jen prostě vytěsnit z mysli.

Jak jednoduché! Jedno mají tyhle odvěké více či méně tajemné metody společné: prakticky vždy se jedná o únik z reality. Často jsou to bláboly, které mají jeden jediný účel: doplnit bankovní konto těm, kdo tyhle nauky hlásají.

Vypadá to, sestry a bratři, že dnešní biblický text přijde zkrátka – ještě jsem se k němu nedostal. Ne, tak to není. Popisoval jsem jen společenské ovzduší, do kterého apoštol Pavel psal svůj list Efezským. A protože se dnešní společnost od té starověké nijak zvlášť neliší, napsal ten dopis vlastně i nám.

Pavel je profík, ví, jak na nás. Ví, že máme rádi slovo tajemství. Ví o našich sklonech hledat kolem sebe tajemná spiknutí. Ví, jak s oblibou nasloucháme rádoby tajemným metodám, které údajně mají tu moc vysvobodit ze všech vázaností, neúspěchů a nejistot.

Pavel doslova píše, že „porozuměl Kristovu tajemství, které v dřívějších pokoleních nebylo lidem známo“. Aha! To zní zajímavě!, pomyslel si jistě leckdo z adresátů apoštolova dopisu. Co když nám tohle odhalené tajemství skutečně pomůže překonat naše trable a strachy?

O čem tedy ono Kristovo tajemství je? No je to jednoduché, vysvětluje apoštol, dobře poslouchejte, odhalím vám je. Za prvé, „pohané mají v Kristu Ježíši podíl na zaslíbeních evangelia“. Na jiném místě to Pavel napsal pregnatněji: „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou“ (Galatským 3,28). V Kristu jsou si prostě lidé rovni bez ohledu na národnost, společenské postavení nebo genderovou příslušnost. To je první Kristovo tajemství.

Druhé tajemství je, jak jsme četli, že „Bůh teď chce skrze církve ukázat vládám a mocnostem v nebesích svou přerozmanitou moudrost.“ O jaké nebeské vlády a mocnosti se jedná? Tenkrát se obecně věřilo, že pozemské události řídí nebo alespoň ovlivňují nadzemské síly. Lidé to brali za hotovou věc a měli za to, že se s tím nedá nic dělat.

Ale dá, ale dá, oponuje Pavel. Křesťané téhle poráženecké náladě nesmějí propadat. Naopak. Mají všem mocnostem a vládám, které by rády určovaly lidský život, ukázat, že se dá žít skutečně svobodně, po Kristovsku.

Když to stručně shrnu, Kristovo tajemství, které nám Pavel odhaluje, spočívá v tom, že jsme si všichni rovni a že nás křesťany tady na světě má Bůh proto, abychom všem tam nahoře ukázali, jak se má svobodně žít.

Jak se má žít? No tak, jak nás to naučil sám Ježíš: s důvěrou, pravdivě, spravedlivě, laskavě, solidárně a obětavě. Kdepak neustále nějaké přemítání o spiknutích, kdepak odevzdání se osudu nebo nějakým mocnostem, kdepak snaha nějak ze světa vykmitnout.

Nic takového. Křesťanská víra je naopak ten nejlepší a nejdostupnější způsob, jak se frustraci

z nepřehledného a komplikovaného světa vyhnout. Tahle víra funguje jednoduše tak, že svět mění, že v něm vytváří prostor pro porozumění a pokoj, pro Boží kralování.

Možná, že ve vás, sestry a bratři, stejně jako ve mně, hlodá jistá pochybnost, jestli na to, žít skutečně jako sobě rovní a být dobrým příkladem světu, vůbec máme. Nejspíš ne, protože stejně jako kdokoli jiný nejsme zdaleka dokonalí.

Jenže tohle ví přece i Pán Bůh. Přesto s námi počítá. Řeknu vám jedno tajemství: nikoho jiného, než ty, kdo se přes svou nedokonalost dají do jeho služeb, na světě nemá.

„Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Matouš 5,16).

PeČ

SPCH 7. 1. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)